

Единъ отъ васъ дума: това да играемъ, другъ: нѣ, онова да играемъ. Единъ казва: по той начинъ да направимъ; другъ говори: по другъ начинъ да направимъ. И докль ся поупрѣпирате вы довольно время, прѣминува на игрж-тж время-то; тогава ся раздѣлявате и всѣкий отъ васъ остава да си играе самичакъ, безъ да е толкосъ благодаренъ, колкото бы былъ благодаренъ, ако бы играли всички на едно. Това исто-то бы ся случавало и въ чловѣчески-тѣ общества, ако бы можель всѣкий да прави онова, което ся чини нему добро. Затова е было твърдѣ умно да ся отреди единъ пжть за всякога по правила, или по законы, что е добро и что не е добро, что е праведно и что не е праведно, что е и что не е позволително, и всички да живѣжтъ сообразно съ тья законы. Така и станжло.

Но трѣбвало да има чловѣцы, които да нагледвать исплнявать ли ся точно тья законы и, кога ся случать распри, да рѣшавать, кой има право, и кой нѣма. И така опрѣдѣлили такыва чловѣцы на всякадѣ и дали имъ пълнж власть да наказвать оныя, които прѣстжпятъ закона, или не веджтъ себе си така, както е писано въ него. Тья чловѣцы были наречены *Сжди*.

Слѣдъ това вознамѣрили пълномощны-тѣ отъ народа да опрѣдѣлжтъ: единъ ли трѣбва да бжде,